

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

De gloria S. Ignatij ex S. Philippo Nerio deriuata. Cap. XX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

alius ex eadem Societate, qui cum animaduertet B. V. Tereſiam pro ingenij nobilitate, ijs à quibus diligebatur amicitiae profeſſione, vicem rependere, quæ affectum erga Diuina diminueret poſſet, ſuadere cepit, ijs neceſſitudinibus nuntium remitteret. Res ſubaltera viſa eſt, ob- tendebat enim ingratiſſimam. At Pater ille orandum dixit, & Spiritus ſanctus hymnum per dies aliquot ad lucem impetrandam iniunxit. Auidè rem aggreſſa eſt, & die quadam cum pro re longius oraret, ſubitaneo raptu, quem viſque ad id tempus experta non fuerat, propè ſenſibus alienata, in animæ centro, audiuit verba hæc: Nolo iam cum hominibus, ſed cum Angelis familiariter verſeris. Quæ ſanè cordi Virginis robur tantum indiderunt, vt quod annis plurimis, nauitate multâ, conſilij oportuni nequiterat, momento vno peregerit. Hinc clementiſſimus Deus eam alloqui cepit, & creberrimè conſuevit. *Hæc ille.*

Eti ego huius Opusculi Scriptor in omnibus editionibus Hiſpanicis & Italicis, vitæ Sanctæ Tereſiæ, & Romæ aliquoties, & Neapoli, ab ipſamet ſcriptæ & poſtea impreſſæ, legerim hæc omnia, quæ in hoc Capite recenſui, hoc non contentus, cum reſeuiſſem aliquos Religioſos (quorum nominibus parco) in hoc Regno non ſemel coram ſecularibus ſuis confidentibus ſparſiſſe hæc quæ recenſui, non eſſe vera, poſt felicem electionem Adm. R. P. N. moderni Præpoſiti Generalis Vincentij Carraſæ, rogauit R. P. Petrum de Mendoza, tunc quoque à nobis electum Aſſiſtentem Hiſpaniæ vt committeret alicui Patri in Hiſpania, vt adiret bibliothecam celebriſſimam in Hiſpania Monafterij Regij S. Laurentij, dicti Eſcurial, in qua bibliotheca tanquam pretioſus theſaurus conſeruatur vita S. Tereſiæ, propria ipſius manu ſcripta. Comiſit hoc negotium R. P. Aſſiſtens vni è noſtris Patribus, qui adiit hoc Monafterium, & diligenter curauit ex vita Originali S. Tereſiæ fideliter tranſcribi hiſpanicè, omnia illa, quæ in hoc capite ex vita eius Romæ bis impreſſa, recenſui. Hac re conſecta & authenticè in Publicum Inſtrumentum relata coram teſtibus, miſit mihi R. P. Aſſiſtens hoc Inſtrumentum Authenticum à quatuor Notariis Apoſtolicis iuratis ſubſcriptum, cum ſolitis clauſulis & ſolemnitatibus. Scripſit hoc Inſtrumentum Notarius Apoſtolicus Hector Dela Barrera, & Montenegro, tanquam is qui coram teſtibus aliquot Religioſis illius Monafterij, in illa bibliotheca hæc omnia in hoc capite à me narrata deſcripſit ex vita S. Tereſiæ propria eius manu ſcripta. Scripſit autem authenticè hoc Inſtrumentum Anno 1646. decima die Menſis Septembris, ad inſtantiam R. P. Fr. Ambroſij de S. Maria, coram teſtibus Joſephò de Penalber, & Dominico Gonzales de Arguemoza, & Alphonſo Gomez, Religioſis dicti Monafterij. Porro textus hiſpa-

nicus ab hoc Notario tranſcriptus, plane ad verbum congruit cum mea verſione latina in hoc Capite à me poſita. Accedit, quòd dictus Notarius Apoſtolicus in principio ſui Inſtrumenti expreſſè facit mentionem huius Capituli Decimionii, & pagina 174. Opusculi de Gloria S. Ignatij Antuerpiæ impreſſi Anno 1629. & aſſerit textum Hiſpanicum S. Tereſiæ cum Latina mea narratione concordare. Nullus ergo, niſi malignus & inuidus hæc à me ſcripta in dubium vocare poteſt.

CAPVT VIGESIMVM

De Gloria S. Ignatij ex S. Philippo Nerio deriuata.

ANequam offendamus modos, quibus S. Ignatio gloria ex S. Philippo Nerio acceſſit, breuiter declarandum eſt, quis & quantus vir fuerit Sanctus Philippus Nerius, Fuit is fundator Congregationis Oratorij, ex qua tum viri alij clariffimi, tum celeberrimus ille Annalium Eccleſiaſticorum Scripor, Cæſar Baroni- nus, & Thomas Bozius author duorum Tomorum de ſignis Eccleſiæ, prodire: Horum Spiritualis Magiſter ac Pater B. Philippus, cum omnibus Chriſtianiſſimis virtutibus mirificè excelleret, virginitatem perpetuè ſeruauit, neque id ſolum, ſed etiam ſuauiſſimum pudicitiae odorem, foetoremque impudicorum hominum diuinitus ſentiebat. Prophetiae dono valdè excelluit, multa occulta & abſentia, & cordium arcana cognouit, multa futura veriſſimè prædixit. Chriſti Angelorum, Sanctorumque apparitionibus frequenter recreabatur. Viuens ipſe plurimis apparuit, & periclitantibus opem tulit. Egros innumeros ſanauit, morti proximò à morte liberauit; mortuum viuens ad vitam redocauit, alterum poſt mortem, vt omittam alia eius inſignia miracula. Saepè orans vel Sacrum faciens, toto corpore à terra ſublatus, viſus eſt: innumeros è peccatorum ſordibus ereptos ad piam religioſamque vitam traduxit, in maximaque apud omnes veneratione vixit. Tandem plenus meritis, octogelimo ſuae ætatis anno Romæ obiit 26. Maij 1595.

Hic tantus vir adeo in tota Eccleſia Dei celebriſſimus & à Deo Sanctorum gloria ſublimatus, vt vocatur in Oratione approbata à Sacra Rituum congregatione, erat familiaris S. Ignatio, à quo ante inſtitutam à ſe Congregationem Oratorij Romani, petiit in noſtram Societatem recipi: quemadmodum eo mortuo illius intimi, Cardinalis Cruſanus & noſter Bellarminus, ſe id à S. Philippo audiſſe narrarunt. Ego ſanè anno 1596. hoc publicè à Bellarmino, tunc noſtro Rectore in Collegio Romano audiui; immo & cauſam ei à S. Philippo narratam tanquam

sibi valde caro, ob quam illum admittere ad Societatem nostram noluit S. Ignatius. Hoc ipsum anno 1630. R. P. Mutius Vitellescus, noster Præpositus Generalis, mihi hoc sciscitanti dixit, se audivisse sæpissimè ex ore S. Philippi, quòd petierit à nostro P. Ignatio, admitti ad nostram Societatem. Postea cum Româ discessissem, & eiusdem R. P. Mutij concessione, ad instantiam Prouincie Bohemice illuc migrassem, cupiens ad perpetuam rei memoriam hæc de te extrare in Archiuo nostro Romano testimonium R. P. Mutij, hoc ab illo petij, 22. Maij anni 1636. per literas ad eum Olomucio datas, & id ab eo obtinui per literas ab eo ad me datas Româ 28. Iulij eiusdem anni, subscriptas eius manu propria, & sigillo Præpositi Generalis obsignatas, quas penes me habeo, & diligenter conseruo, præter aliud earum exemplar quod Româ in Archiuo Societatis conseruatur.

Ab eò tempore S. Philippus S. Ignatium magis cepit amare, & Societatem nostram ab eo institutam: præsertim quia sæpe videbat ex oculis & vultu, corruscantes lucis radios caelestes, in signum, vt dicere solebat, sanctimonie Ignatij, & pulchritudinis interioris animæ illius. Hæc ego primùm audiui Romæ anno 1596. ab Antonio Gallonio, dilectissimo eius discipulo & spirituali filio, intimo meo amico, primo Scriptore vitæ S. Philippi, qui hoc se audivisse ex ore S. Philippi, mihi dixit, & postea idem iururando confirmauit in Processu primo facto pro Canonizatione B. Philippi, scripto à Iacobo Bucio Canonico Lateranensi, Notario Vicarij Papæ Clementis, vt scribit Gallonius, in principio vitæ B. Philippi, & postea idem Gallonius in vita B. Philippi Romæ latinè edita pag. 15. hoc ipsum scripsit de visis à B. Philippo his splendoribus: quod iterum recenset in vita Italica Romæ à se edita. De iisdem splendoribus caelestibus ex vultu S. Ignatij à S. Philippo visis testatur Baccius in vita S. Philippi libro 3. capite 2. numero 12. & Augustinus Mannus cap. 261. selectæ historia. Quod adeo certum est, vt hoc Cardinales Sacris Ritibus Præpositi retulerint in Relatione data Summo Pontifici Gregorio XV. in Consistorio secreto, per Franciscum Mariam Episcopum Portuensensem Cardinalem à Monte, inter motiua pro persuadenda Canonizatione S. Ignatij. Quocirca & in Bulla Romani Pontificis Canonizationem S. Ignatij promulgante, hic ipse splendor à S. Philippo visus in testimonium sanctitatis Ignatij positus est: vt, & in Officio S. Ignatij concessio pro toto mundo, approbato à Sacra Rituum Congregatione, & postea à Summo Pontifice Innocentio X. imperato omnibus Christi fidelibus, vt illud recitent, die 31. Iulij, qui ad Horas Canonicas recitandas ex præscripto tenentur.

Ex eodem affectu erga S. Ignatium, & erga Nostram Societatem, S. Philippus, (vti ad alios

Sacros Ordines Religiosos) mittebat suos filios Spirituales, quos iudicabat esse idoneos pro Societate nostra, eam vt ingrederentur. Et sciens Concionatores Societatis, suas Conciones, ad auxilium animarum dirigere, solebat sæpe cum aliquot è suis venire ad templum nostræ Domus Professe Romanæ, diebus festis, ad audiendas Conciones nostri P. Emanuelis Sa, celebris ex scriptis postea editis, dum concionaretur post meridiem in nostro templo. Quod audiui ab oculatis testibus S. Philippo coæuis.

Post mortem quoque suam S. Philippus, eundem erga S. Ignatium & Societatem nostram retinuit affectum. Cum enim S. Philippus ad petendum ab Ignatio consilium in rebus dubiis confugere solitus fuerit, & cum angetur animo, solo aspectu Ignatij recreari; etiam post mortem Ignatij, eius sepulchrum adire, ibique orare solebat, & necessitatibus quas P. Ignatio post eius mortem commendabat, se à P. Ignatio solitum adiuuari, dixit suo dilecto filio Spirituali, viro integerrimo, benè mihi noto Romæ, Marco Antonio Massa Abbati seculari, Visitatori Apostolico, valde charo Clementi VIII. Romano Pontifici. Quæ duo vltima puncta, quæ hæc immediatè scripsi, Andreas Sorbellongus Episcopus Eugubinus coram Notario Apostolico, iururando testatur est, se audivisse à dicto, Abbate, Massa, suo intimo amico, dicta hæc ei fuisse ab ipso S. Philippo Nerio. Erat enim & iste Episcopus Eugubinus cum Abbate Massa, & aliquot aliis Episcopis, Visitator iussu Clementis VIII. Romanarum Ecclesiarum, vt extrinsecus prudentiæ & pietatis, qui me ad suas confessiones adhibebat, & à me in Nouitiatu Romano, dum illic post studia absoluta manerem Spiritualibus S. P. N. Ignatij Exercitiis, excoli voluit. Extat hoc huius magni Episcopi Sorbellongi testimonium de his duabus rebus sibi ab Abbate, Massa dictis, & ab hoc auditis à S. Philippo iuramento confirmatum, à me non semel accuratè lectum Romæ in quodam Processu factò pro Canonizatione S. Ignatij, cuius authenticum exemplum Româ extuli, & in Archiuo Collegij Craçoujenfis, (cuius tunc Rector eram reliqui, donatum mihi ab hæredibus Ildesonsi Manzanedo Sacre Romanæ Rotæ Auditoris, cui & Francisco Sacro Archiepiscopo Damasceno, & Iohanni Baptista Pamphilio, tunc Sac. Rotæ Auditori, nunc Summo Pontifici, & totius Christi Ecclesie Præfidi ac Pastori, examen omnium Processuum à Sede Apostolica, vt moris est, commissum fuit.

Idem S. Philippus, ex beneuolo affectu erga P. N. Ignatium & erga Societatem nostram, post mortem sui vltimi Confessarij secularis Sacerdotis, Petri Spadati Aretini, vnus ex illa Congregatione valdè bonorum Sacerdotum secularium, penes Ecclesiam S. Hieronymi, dictam Italice, della carità, manentis, mortui cum magna

magna opinione virtutis, elegit à Nostra Societate Confessarium P. Ioannem Baptistam Peruscum, vitam valde Spiritualem & sanctam, antea Prouincialem Prouinciæ nostræ Mediolanensis, eique per aliquot annos ordinariè confiteri solebat. Hoc est, ab anno 1583, quo S. Philippus ex domicilio S. Hieronymi, ad instantiam suorum iussu Gregorij XIII. migravit ad domicilium Congregationis Oratorij à se fundatæ, penes Ecclesiam S. Mariæ in Valicella. In quo domicilio manens confitebatur nostro P. Perusco manenti in Domo nostra, vsque ad anni 1593. 23. diem Mensis Iulij. Quo tempore S. Philippus erat Præpositus illius piissimæ Congregationis ab ea electus, vt esset Præpositus vsque ad mortem. Sed cum ingravescente ætate, (quippe octogenarius) nollet amplius illam Congregationem gubernare, & importunè impetrasset, per aliquot Cardinales, vt Clemens VIII. annueret eius desiderio, optimi illi Patres coacti elegerunt in suum Præpositum Cæsarem Baronium, nunc in tota Ecclesia celebrem, & de tota Ecclesia, & de nostra Societate optimè meritum. Ab hoc tempore cæpit vsque ad mortem confiteri ordinariè Cæsari Baronio, tanquam suo Præposito, cui per duos circiter annos confitebatur. Sed, et si continuare suas confessiones ordinarias coram nostro P. Perusco non posset (frequentibus infirmitatibus corporis, & ætate octoginta annorum debilitatus) longè distante à Domicilio Oratorij, solebat tamen per interualla aliquoties in anno adire P. Peruscum, eique suæ conscientie statum in confessione aperire. Hoc didici, partim ex vita S. Philippi scripta à Baccio libro 1. capite 9. numero 3. partim audiui ab ipso P. Perusco, dum Anno 1596. eum comitarer euntem ad visitandum sepulchrum B. Philippi, & cubiculum in quo sanctè mortuus est.

CAPVT VIGESIMVM PRIMVM.

De Gloria quam S. Ignatio attulit Sanctus Cardinalis Carolus Borromæus.

NON postremam S. IGNATIO gloriam attulit idæa perfectissimæ sanctitatis S. Carolus Borromæus Cardinalis & Archiepiscopus Mediolanensis, qui & S. IGNATIUM mortuum piè coluit, & eius Exercitiorum libello & vsu admiratam illam, toti mundo perspectam vitæ sanctimoniam peruenit, operaque Societatis à S. IGNATIO institutæ, perpetuò, dum potuit, vsus est; vt multis argumentis ipsque certissimis, apparet ex rebus gestis S. Caroli, editis ab eius domesticis Prælati, Ioanne Petro Giussano, & Grattarolio, & alijs.

Anno 1562. Cùm S. Carolus Sacris Ordinibus initiatus esset, ad offerendum Deo primum

Missæ Sacrificium se præparare volens, elegit pro hac re Domum Professorum Romanam Societatis Iesv, in qua Exercitijs Spiritualibus Sancti IGNATII Fundatoris excultus fuit. Ita refertur in libro Italico de Successibus venerationis S. Caroli edito à M. Aurelio Grattarola, in Oratione habita in Anniversario B. Caroli coram altero Card. Borromæo, Clero, & populo Mediolanensi, Anno 1602.

Idem S. Carolus, vbi ceremoniã ingenti prima Deo libamina obtulit, vt publicæ pietati inferuaret, secundum Sacrum, vt pietati suæ liberius indulgeret, in Domo Professæ Societatis Iesv pernoctauit, postridicque in Sacello priuato quo sanctus IGNATIUS vtebatur, Sacrum fecit. Sacchinus in Historia Societatis, par. 2. l. 7. num. 11.

Anno 1562. Initio Sacerdotij cæpit maiori vitæ austeritati, & frequentioribus præcijs incumbere, & exercitio virtutum. Qua in re, vt liber esset ab omni errandi periculo, accepit pro Duce vitæ suæ spiritualis, Patrem Ioannem Baptistam Riberam Societ. Iesv, Hispanum, magna virtute, experientiã, & doctrinã præditum, qui S. Cardinalem cùm Exercitijs Spiritualibus Beati IGNATII excoluisset, per veras, solidasque virtutes ducebat, exercendo in actibus perfectioribus earum. Quamobrem quotidie adibat Cardinalem in Palatio Apostolico propè Pium IV. auunculum suum manentem, diuque cum eo agebat. Quod videns humani generis hostis, & præuidens bona securura ex hoc spiritali profectu Caroli, concitauit præcipuos cognatos illius contra dictum Patrem, quem illius mutationis vitæ, in S. Carolo causam opinabantur, dolebantque à sæculari viuendi modo abhorre: ideoque exagitare irrisionibus, conuictijs, alijsque modis indignis Patrem illum cæperunt, vt ita à conuersatione cum S. Cardinali absterrent. Quod cùm aduertisset S. Carolus, per vias deinceps secretas, Patrem eundem ad se introduci curabat. Ita Ioannes Petrus Giussanus in vita Italica S. Caroli Venetijs impressa Anno 1615. libro 1. capite 5. pagina 14. columna 2.

Anno 1563. Cùm S. Carolus, factus Archiepiscopus Mediolanensis, sciret corruptissimos cleri & populi mores, eò quòd Ecclesiastici tam seculares, quam regulares peius viuerent laicis, publicis concubinatibus infames, sine clericali habitu, armis accincti, sine ornatu, & decore in templis, sine cognitione rerum necessariarum, ad eò vt multi curam animarum habentes, ne formam absolutionis scirent, nec casus referuatos, aut censuras, nec vnquam confiterentur ipsi, putantes se ad id non obligari, eò quòd aliorum confessiones audirent, & alijs scandalis essent pleni; laici verò ob infinita vitia, & contemptum rerum, ac Sacramentorum Ecclesiasticorum, & deplorandam rerum Diuinarum, & ipsius